

Aclaración

La Revista RONSANA, en su número de julio-agosto, publica los nombres de las personas que componen su Consejo de Redacción, entre las cuales figuramos. Pero en ese mismo número, mediante diferentes textos, se ataca y ofende de varias maneras a buen número de personas y queremos hacer constar por ello que somos ajenos por completo a lo publicado, declarándonos ignorantes de su contenido y además, una vez conocido, completamente contrarios a las opiniones y críticas que allí se expresan.

Nosotros accedimos a formar parte del Consejo de Redacción de la Revista pensando que sería una publicación amable, simpática, imparcial, deseosa de recoger lo bueno que tiene el pueblo, deseosa también de unir en vez de separar. Resulta, sin embargo, que desde que salió a la luz, en cada número ha habido alguna forma de ofensa a personas o entidades, ya mediante noticias indiscretas, ya mediante críticas mal intencionadas o infundadas, ya mediante artículos con teorías extrañas que no tienen nada de formativas. Y eso a pesar de que son bastante numerosos los trabajos que se han rechazado durante el corto periodo de vida de la publicación. Pues bien: en el número precedente no pudo actuar plenamente el Consejo de Redacción, por diversas circunstancias, y el resultado fue la aparición de un ejemplar que se lleva la palma en cuanto al número de grupos, entidades y personas ofendidas, lo cual sentimos profundamente porque no corresponde a nuestro particular modo de ser.

Por todo ello, queremos decir públicamente que seguiremos apoyando en la medida de nuestras posibilidades la publicación de la Revista, que encontramos, en sí, muy acertada y de gran mérito, pero deseamos que responda plenamente a su lema, o sea, que se trate de una revista de formación e información auténticas, no que sirva para airear pensamientos y doctrinas que ofenden a los lectores porque son contrarias a nuestra idiosincrasia, ni que se utilice para crear rencillas u ofender mediante noticias, críticas u opiniones mal intencionadas que no tienen nada de constructivas. Todo lo que no responda al criterio expuesto, se habrá publicado en contra de nuestra voluntad y no cabrá, por ello, atribuirnos el más pequeño tanto de culpa o responsabilidad.

Pedro Gol Baixeras

Mario Rodríguez de Lizana

Cansaladeria

Carnisseria

Queviures

Bar

MIQUEL MASPONS

(LA SALA)

Central Telefónica - El Rieral

SANTA EULALIA DE RONSANA

Carta oberta

Santa Eulalia, 25 Agost 1969

Srs. Revista Ronsana

Els veïns del Rieral que com cada any hem vingut a passar les vacances al poble, ens hem trobat amb la desagradable sorpresa que l'exploració d'un terreny sorrenc al final de la urbanització «La Campiña», ha provocat un intens tràfic per aquella zona de camions, tractors, excavadores, etc., concretament pel camí que uneix la citada Urbanització de «La Campiña» amb la carretera general, passant pel carrer de Sant Isidre i can Maranges.

El camí, que no està preparat per aquests grans camions, ha quedat malmès, pitjor que mai, i no diguem els veïns que ens hem empassat pols per un any.

D'altra banda, i degut al mateix motiu, ha quedat desfeta l'única sortida que comunicava aquesta Urbanització amb la carretera general, quan el «vado» que travessa la Riera Tenes, queda embussat i d'impossible circulació a causa de les riuades força freqüents.

Fins ara havia estat fàcil sortir per dalt la Campiña, però ¿què farem aleshores, quan pugi el riu?, ¿esperar tranquilament que baixi?

Jo no vull protestar ni poc ni molt, solament cridar l'atenció sobre un tema que crec que ho mereix.

Anna Maria González

Figures de Catalunya

AGUSTINA SARAGOSSA I DOMÈNECH

Heroïna del setge de Saragossa

Agustina Saragossa i Domènech és el nom sencer d'aquesta heroïna, que va néixer a Barcelona el 4 de Març del 1786 i fou batejada a l'església de Sta. Maria del Mar.

Vivia a Saragossa quan va ocórrer la invasió francesa i el setge de la dita capital aragonesa, que fou un dels grans episodis de la Guerra de la Independència. Una de les bateries que defensaven la porta del Portillo restà, a conseqüència d'una descàrrega enemiga, completament desempaçada. Ningú no gosava fer res per ocupar el lloc que havien deixat vacant els morts i els ferits. Aleshores una noia de vint-i-dos anys, que tots els biògrafs declaren de rostre agraciat, i que havia estat assistint valerosament els combatents, duent-los aliments i begudes, va arrancar a córrer cap al perill, agafà el ble encara encès que conservava als dits un dels artillers caiguts en terra, calà foc en un canó carregat i va fer vot de no abandonar-lo en vida mentre durés el setge. Semblant exemple de coratge reanimà de tal manera els esperits, que molts homes cuitaren a secundar-la. La bateria romangué en mans dels saragossans i en plena activitat. El general Palafox, comandant de la plaça, atorgà un grau militar a Agustina i una pensió vitalícia.

Va casar-se amb un militar, el nom i el grau del qual s'ignoren; només se sap que amb el seu marit es traslladà a Melilla on morí no se sap en quina data.

Amb el nom d'Agustina d'Aragó ha estat celebrada aquesta barcelonina, que ha esdevingut paradigma del coratge i del sentiment d'independència. Saragossa li ha erigit un monument.

La Vall, Setembre 1969